

nočníček

nepravidelný noční plátek Pepy Streichla č. 12 / prosinec 2009

Úvodem. Tady začínám vždy psát každý Nočníček, ale dnes píšu úvod jako poslední článek. Jediný problém je tedy jen v tom, že mohu popsat jen tolik místa, kolik zbývá. Nešlo tedy o to vymyslet téma, ale vyplnit místo. Je to větší dřina. Kdybych měl téma, tak ho můžu rozvést bez ohledu na počet slov. Téma ale není, tak se budu věnovat mailům, co mi přišly od čtenářů. Cítím v tom výhodu. Můžu tady reagovat jen na tolik dotazů, kolik se tady vejde. Napsal mi Renda K., zda by mě mohl pozvat do USA na pár koncertů pro české přátele.

Už jsem Rendovi odepsal mailem a tady o tom píšu, jen abych se pochlubil, že můžu hrát v Chicagu, v New Yorku, nedaleko Denveru a v San Diegu. Lépe řečeno mohl jsem hrát, protože jsem to slušně odmítl kvůli zdraví. Snad později, až na tom budu o hodně líp. Renda to pochopil. Krásný mail mi napsala Monika V. z Prahy. Prý jsem legenda, protože mě poslouchá nejen ona a její máma Jana V., ale i babička Zdenka R. Oslovil jsem prý tři jejich rodinné generace. Naživo mě ale ještě neviděla a neslyšela. Jen z CD a babiččiných magnetofonových pásků. Babička Zdenka mě viděla na koncertech asi pětkrát a máma Jana dvakrát. Určitě ale přijde na koncert, až budu hrát v Praze. Těším se na to setkání. Věřím, že přijdou všechny tři. Závěrem se chci zmínit, že jsem si všiml u jiných novin a magazínů, že často mění s příchodem nového roku svou tvář. Taky o tom přemýšlím. Ale jak? A co?

co je to blues?

Několikrát jsem dostal otázku, co je to blues, nebo co je blues pro mě. Přemýšlím, jak odpovědět. Blues je pro mě v první řadě nálada. Nálada, která mě provází velkou část života. Chtěná samota. Chvilky, kdy o sobě přemýšlím a bilancuji, co jsem udělal špatně, co dobře. Chvilky, kdy se s tím vyrovnávám. Prvotní blues přišlo s americkým otrokářstvím. Podle mě černí otroci dávali najevo svůj smutek. Natáhli drát, který vydával rytmický tón, a k tomu přidali zpívaný text. Stav nespokojenosti, stav smutku. To je to, co mě na tom fascinuje. Druh nálady. Až pak přišli kytaroví ekvilibristé, kteří to povýšili na art umění. Ale já ctím pořád ten prvotní druh, a to je přece jen textové vyjádření. Proto jsem přesvědčen, že může být blues i bílé. Jde o popis stavu duše a nálady textem. Proto mám rád (a věřím, že může být) i české blues. S českým textem. Jak já Čech mám sdělit svůj smutek, náladu než v jazyce,

kterým běžně mluvím. Proto mám rád kapelu Bluesberry. Zpívají česky. Ve slovenštině v tom vévodí Ďura Turtev. Umí perfektně anglicky a mohl by zpívat bluesové standardy, přesto pracuje se slovenskými texty. V rodném jazyce lze smutek a náladu popsat nejpravdivěji. Nabízí se paralela s českou a moravskou lidovou písní. Já jsem však z Ostravska, kde se setkávala kultura dělníků příjíždějících za prací. To je snad taky blues podstatou velmi podobné tomu černošskému. Je velmi málo pravých lidových ostravských písní s dobovou tradicí, které by se vyrovnaly třeba valašské a podobné lidové tvorbě. Americká lidová píseň je taky jiná. Není černošská. Mám rád blues jako hlas, jako smutek, jako náladu, jako pocit. A do toho třeba jen louskat prsty. A když prý nemůžu hrát blues, protože nejsem černoš, tak co třeba najít podobný nový český název, který by vystihoval pojem blues.

koncerty 2009

6. prosince 2009

Ostrava

Folkový kapřík

klub Parník

19.00 hodin

beseda a vzpomínkové posezení s pamětníky Folkových kolotočů

koncerty 2010

Moje zdravotní problémy rychle ustupují, a tak jsem se rozhodl, že opět začnu koncertovat od února 2010.

Většinu domluvených koncertů jsem ze zdravotních důvodů zrušil

už v polovině září 2009 a nové jsem odmítal.

To však bylo v době, kdy mě moje nemoc poznamenala i psychicky a s koncertováním jsem už vůbec nepočítal. A to byla chyba. To, že jsem vypadnul z koncertního kolotoče nabídek.

Asi bude velmi dlouho trvat, než pořadatelé uslyší na to, že zase hraju, a budou se mnou alespoň trochu počítat. Už teď mají většinou hotový dramaturgický plán na první polovinu roku 2010. A tak si tímto dovoluji vás oslovit a požádat o šíření zprávy, že už zase koncertuji. Třeba se to dostane až k uším pořadatelů a snad z toho bude koncert. Děkuji.

kolegové

zhasni

V dubnu 2008 jsem byl poprvé pozván na Textovou dílnu a s ní spojený festival Pod Klíčem v Novém Boru. V šatně mě oslovila milá dívka a ptala se mě na mého kamaráda z Ostravy Zdeňka Kašpara, jenž bohužel už v té době nebyl mezi námi. Zdeněk byl herec, se kterým jsem se scházel v ostravských hospůdkách. Motal se kolem hudby už třeba tím, že vyráběl velmi kvalitní pouzdra na violoncella. Slečna se představila jako jeho dcera Irena a já hned vyzvídal víc, protože jsem netušil, že Zdeněk pochází ze severních Čech. Z Ireny po chvíli vylezlo, že dnešní večer bude taky hrát s kapelou Zhasni. Tu jsem do té chvíle neznal. Byl jsem zvědavý. A i když jsem se měl připravovat na svůj koncertní vstup, tak jsem si Zhasni nenechal ujít. Irena podle

mě musela zdědit nějaké umělecké geny po tátovi. Jo, jo, jo. Zhasni se mi líbili, a tak jsem se ještě toho dne seznámil se zbývajícími členy skupiny, s Michalem Vaňkem (Ireniným manželem), Kubou Horákem a tajemným sluníčkem, violoncellistkou Janou Ta Jemnou. Hlavně s Kubou se setkávám častěji. V nynější době je kapela částečně obměněna. Odešla Jana Ta Jemná a kapela přibrala rytmickou sekci v podobě bratrů Leoše a Libora Kropáčkových, ale ještě ve starém složení vydali Zhasni CD „Je to tak nutný...“, na kterém zazněl i hlas mého oblíbence Honzy Spáleného. Mimoto ve videoklipu k písni Parcely na Měsíci účinkoval Jiří Lábus. Inu vrcholná společnost. Já jim fandím taky. Z jejich tvorby mě nejvíce oslovily písně, jež se pocitem dotýkají lidovek. Třeba

píseň Zahořely, kterou najdete na webu www.bandzone.cz/zhasni Cédečko „Je to tak nutný...“ jsem dostal s prosbou, abych ho osobně pro Kubu ohodnotil. Slíbil jsem to. Poslechl jsem si ho a často ho zasouvám do přehrávače, ale marně hledám slova, kterými bych vyjádřil, jak a zda a proč se mi líbí. Napadá mě jen ANO, líbí se mi, ale neumím to vyjádřit slovy. Jsem asi odsouzen k tomu, abych poslouchal CD do té doby, než slova kritiky najdu. Slib je slib. Skupina Zhasni pořádá v Novém Boru a okolí svůj autorský pořad Zhasínání, v němž představuje písničkáře, folkaře a další spřízněné duše. Mě ovšem ještě nepozvali. Asi nejsem spřízněná duše. Aha, teď mi to došlo. Už vím, jaká má být ta moje recenze. No teda ještě počkám. Třeba mě pozvou...

láďa zítka

Dostal jsem mail, jestli si chci zahrát v Bystřici nad Pernštejnem. Souhlasil jsem a domlouvání koncertu se rozjelo. Zanedlouho přišel druhý mail, jestli si On, Láďa Zítka, tam může zahrát taky část programu. A proč ne? A pak další mail jestli si Láďa může zahrát přímo se mnou. Na tom koncertu. A proč ne? Přijedu do kulturního domu v Bystřici nad Pernštejnem a tam je mi představen další host. Už ale nevím jméno. Ale proč ne? Koncert proběhl v pohodě. Doma mě ale přece jen netěšilo to, že jsem jel na koncert s vlastní představou o průběhu a nakonec bylo vše jinak. Ale hned jsem si vzpomněl na svoje hraní s jinými, kdy jsem se vlastně taky vnučil.

A od té chvíle Láďovi fandím a chápu ho. Já sám jsem se tímto stylem učil od mistrů. Láďa Zítka je vynikající hráč na foukací harmoniku a zručný kytarista. Svě nejen bluesové texty dovede zazpívat procítěně a s vervou,

jež kopíruje jeho osobnost. Lidovou osobnost, která není podmíněna tím, že Láďa většinou s sebou vozí vlastní slivovici. Když se občas potkáváme, tak mě často napadá, že se dívám sám na sebe. www.bandzone.cz/ladazitka

drobnosti

propala gramota ve vlaku

Minule jsem psal o skupině, která cestovala vlakem i s komy, mixpultem a nástroji. Název kapely jsem dávno zapomněl a v článku jsem se k tomu přiznal, ale ozval se mi kamarád Zdeněk Krejčí, dramaturg pražského klubu Kaštan, a článek doplnil: „Byla to skupina Propala Gramota. Pro Čechy ji objevil V. Václavek, jinak je poměrně známá v Polsku. Na své šňůře měli zastávku také v Kaštanu. Myslím, že to měli poměrně komplikované. Nejdříve měli problémy s povolením vstupu, musel jsem psát zvací dopis na naše vyslanectví do Kyjeva. Když se vše podařilo vyřídít a nastal den

odjezdu, jejich auto přestalo fungovat. Rozhodli se jet vlakem, a tak absolvovali celé své první turné u nás. Zbytek již víš.“ Takže pro vás je to důkaz, že v Nočníčku nekecám. Zatím. A doplňuji, že kapela teda nebyla z Ruska, ale z Ukrajiny. A abych měl představu, jakou muziku hrají, hledal jsem je i na YouTube a našel. Můžete si poslechnout hudbu, kterou neumím přesně zařadit. Něco od rocku až po ruské lidové písně. A uvidíte taky, s čím vším cestovali vlakem. Níže jsem použil foto z webu Kaštanu. Na více fotek se můžete mrknout sami na adrese www.kastan.cz

plakátová vzpomínka

Ke konci roku v rámci vánočního úklidu prohrabuji krabici, kde jsou uloženy vzpomínky. Pamětních předmětů moc nemám. Například fotky si rozebrali novináři, kteří psali knihy o folku, v nichž je o mě zmínka, a nevrátili. Zbývajících věcí není moc, ale narazil jsem na plakát. A vybavil se mi onen festival. V Ostravě jsem se setkal s polskou bluesovou kapelou Nocna Zmiana Bluesa. Po ČSSR vystupovali jako hosté na turné Dalibora Jandy. Tehdy jsem byl z toho spojení dost vyděšen, ale zahráli velmi dobře a na pokoncertním mejdanu v ostravské Rotundě jsme spolu poseděli, popili a společně trochu zahráli. To vše v restaurační šatně Rotundy, protože hlavní místnosti patřily Daliboru Jandovi a jeho fanyнкám. Rok nato jsem obdržel pozvání na festival Blues & Reggae do polské Brodnice, kousek od Toruně. 22.–25. července 1987. Cestoval jsem vlakem. Mimoto, že jsem hrál

koncertně třikrát, jsme jamovali v šatně se Slawkem Vierzcholskim, foukačkářem a protagonistou kapely Nocna Zmiana Bluesa, v přímém přenosu pro polské rádio. Měl jsem i jiné zážitky, o kterých stále nelze psát, ale ještě mám jeden dárek jako vzpomínku. Na jednom z nočních mejdanů jsem dostal od dvou španělských děvčat originál krabičku s marihuanou a fajfčíčkou. Fajfčíčka mi zůstala. Pak ještě vzpomínka v duši na to, že jsem byl vyhlášen jako Osobnost festivalu spolu s Ryszardem Riedlem z kapely Džem. A ten plakát...

citerblues

Michal Müller je asi nejlepší hráč na citeru v ČR. Já si citeru spojuji spíše s rakouskou a německou lidovou hudbou a nikdy by mě nenapadla ve spojitosti s blues. A stalo se. Před léty jsme to na našem prvním setkání s Michalem zkusili jen tak náhodou a dodnes mi to zůstalo v uchu. Michal Müller hraje ve skupině Njorek s Olinem Nejzchlebou a Stanislavem Barkem. A vyfotil jsem si ho letos v Telči.

opomenutí

Byl jsem upozorněn, že jsem v článkách o autech, kterými jsem se dopravoval na kocerty, opomenul napsat ještě jednu Wartburg 353. Vlastně jsem oním Wartburgem nikdy na koncert nejel. A můj zážitek s ním není zrovna na chlubení. V době, kdy jsem žádné auto nevladnil, mi půjčil onoho wartase Petr Dobeš, syn Pavla Dobeše. Měl ještě Formana. S wartasem jsem zažil první odebrání řidičáku za 1,72 promile alkoholu. Hned první den, kdy mi ho Petr půjčil. Řidičák jsem dostal zpátky za půl roku a hned jsem Petrovi auto vrátil. Takže ještě jednou obrázek Wartburgu 353. Ten Petrův byl ale žlutý...

drobnosti

cesty k písním

Velmi často jsem dotazován, jak vznikají moje písně. Pořád tvrdím, že moje písničky jsou většinou psané pro mě. Ve zrodu nemyslím na to, že píšu pro někoho jiného. Nemyslím na posluchače. Je to můj vlastní únik do sebe. Jsou to cesty z mých mindráků a je mi při psaní moc dobře. Hřásám se v tom. Snad devadesát pět procent mých písní reaguje na skutečnosti, které se mi staly nebo které jsem zažil. A napsal jsem je pro sebe jako vzpomínku nebo reakci, jak to vidím a chápu já. Pak jsem moc a moc rád, když se písnička líbí i někomu jinému. Další pocit radosti. Toulal jsem se někdy v roce 1968 sám s kytarou a dekou po vlastech českých. Trampové mě řadili k TS – tramp samotář. Vandroval jsem Pálavou a dostal jsem se do okolí Dolních Věstonic. Tam jsem se setkal s amatérskými archeology, kteří přes den kutali, vykopávali a hledali artefakty dávných dob pod vedením odborníka. Potom každý večer u ohně měli krásné debaty o tom, co právě někdo našel. Pár dní jsem s nimi zůstal. Ty večery se mi moc a moc líbily. Já jsem při nich mlčel, protože jsem poslouchal a sám dumal nad životem kdysi dávno. Vždycky až pozdě v noci řekli, ať něco zahraju. Hrál jsem jim k usínání. Byla mezi nimi jedna krásná dívka, do které jsem se okamžitě zamiloval. Ovšem jen platonicky. Jmenovala se Hanka. Našla větší část nějaké nádoby (snad džbánku) a zbytek dne se tím kochala a pořád to čistila a leštila. Při večerním sezení ji však vedoucí archeologický odborník sdělil, že to není žádná vzácnost. Stáří ohodnotil něco kolem padesáti let. Já jsem Hance fandil

a držel palce, a proto jsem byl vyjádřením odborníka zklamán. Ovšem Hanka ne. Ten večer i další dny se k tomu chovala pořád, jako by se jednalo o velký zlatý poklad. Řekla mi: víš, je to první věc, kterou jsem vykutala. Po čase, když jsem seděl doma a v ruce tužku s tím, že něco musí ze mě ven, jsem si na to vzpomněl. I na ty mé dumačky o dávných dobách tehdy při těch večerních sezeních, a tak vznikla píseň Džbánky. A po mnoha letech jsem ji zařadil na CD „Za dveřmi“.

džbánky

Rozbité džbánky dávných století
úlomkou tváře předků
dotykem ruky se rozletí
v prach neživých svědků
Ruka co střeptům vnutila
rytmus svého tepu
své teplo dávno ztratila
v bludišti dávných věků
Jací jsme? Jací jsme?

Jací jsme hlína nepový
popel tu duši skrývá
opodál válí se okovy
domněnka pouze zbývá
Ruka co kov vnutila
sílu beznaděje
své teplo dávno ztratila
však duši rozechvěje
Jací jsme? Jací jsme?

Džbánky jak zvonky Lorety
vrásky hrnčířského kruhu
každý máme svůj, já i ty
jen jiného jsou druhu
Časem až v prach se rozletí
z úlomků naší tváře
obrázek dlaní vezme ti
pro stránky slabikáře
Jací jsme? Jací jsme?

... a odkud jsme

Na netu, v TV i v rádiu se šíří zpráva, že život na naší zemi pochází z Marsu. Vědci to prý zjistili z meteoritu spadlého na matičku Zemi kdysi dávno. Četl jsem někdy v šestnácti letech jednu knížku. Už nevím název ani autora, ale dodnes ve mně zůstal výrok, který jsem se tam dočetl. A používám ho pokaždé, když chci hodnotit chování mezi námi lidmi.

**Buďme lidmi alespoň na tak dlouho,
dokud věda neobjeví, že jimi nejsme.**

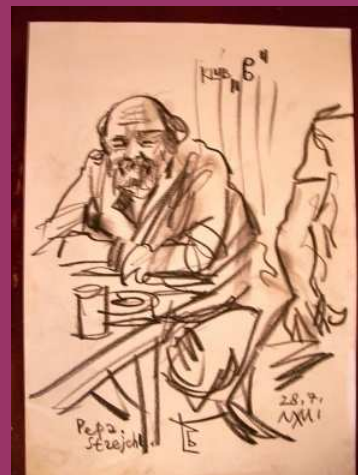
jen tak

anděl strážný

Nejsem úplný bezvěrec. Věřím v Něco. A pořád čekám, kdy se mi zjeví můj anděl strážný. Zatím nic. Tak jsem si ho alespoň koupil.

pepokresba

Nevím, kdo mě takto zvětčil, ani nevím, kde to bylo. Něco mi říká, že snad v Milevsku. Ale kdo byl onen výtvarný umělec, to si fakt už nevzpomínám.

hroší kůže

Ještě ohlédnutí za
charitativním koncertem
v ZOO. Hroch. Benefiční kus.

drobnosti

vánoce 1963

Nejčastěji vzpomínám na Vánoce v roce 1963, to mi bylo 14 let. Každé Vánoce jsme měli na návštěvě babičku. Přijela týden před vánočními svátky a odjížděla po Novém roce. Babička nedovedla udržet žádné tajemství. Hned druhý den po příjezdu mi šeptala, že Ježíšek mi nadělí kytaru. Na Ježíška jsem v té době už nevěřil a kytaru jsem rodičům připomínal pár měsíců před Vánocemi. Následující den, když rodiče nebyli doma, jsem začal zvědavostí hledat svůj dárek. Ve skříních, v komoře, ve špízu ani pod postelemi nic. Říkal jsem si, že je třeba u sousedů, a trpělivě čekal na Štědrý večer. Konečně byl tady a po večeři se celá rodina řítla do obýváku, kde byl vánoční stromek a pod ním spousta dárků. Mám dva mladší bráchy, takže opravdu hromada dárků. Něco jako kytaru jsem ale neviděl. Dárky se po jednom rozdávaly a hromada se zmenšovala a kytara pořád nikde. Mezi posledními dárky se ale objevilo něco malého v plátěném futrále. Bylo to pro mě... Mandolína. Došlo mi, že rodiče se o hudbu absolutně nezajímali. Mandolína místo kytary! Ten večer jsem byl hodně zklamán. Troufám si tvrdit, že to způsobila babička tím, co mi vykecala před svátky.

Proto jsem se těšil. Ovšem díky kamarádovi mě to přešlo. Hned ten večer jsem zaběhl pro kamaráda, který bydlel nedaleko a ovládal kytaru. Spolužák Honza Berka neodmítl a na nástroj se šel podívat. Politoval mě za hudební neznalost rodičů a jal se chybu napravovat. Po jeho úpravě měla osmistrunná mandolína šest strun a byla naladěna jako kytara. A začal jsem se učit první akordy. Až po měsíci rodiče chybu napravili a koupili mi první českou elektroakustickou kytaru. Jolana Axa, tehdy za 380,- Kčs.

29. prosinec 1989

Karel Kryl při svých prvních porevolučních koncertech v Ostravě a okolí spával u nás doma. V pokoji tříletého Vojty. Vojta se právě učil vyslovovat R. „Ty jsi KaRRReI KRRRyl?“ opakoval otázku. Pořád dokola... Karlovi se to líbilo a pokaždé odpovídal: „Ano, jsem KaRRReI KRRRyl.“ Ke konci roku 1989, v době volby Václava Havla prezidentem, jsme byli s Vojtou doma sami. Sledoval jsem v televizi přímý přenos volby prezidenta. Po výsledku jsem radostí popadl Vojtu a začal jsem ho vyhazovat nad hlavu a přitom jsem radostně ječel: „Vojtíšku, Václav Havel je prezident.“

A Vojta na to: „Ne, Karrrel Krrryl je prrrrezident.“ A to R krásně chRRRčelo bytem. Když jsem to vykládal Karlovi, tak s Vojtou naplánoval rekonstrukci, kterou si natočil na videokameru. Kde tato nahrávka skončila, to já už nevím...

made in czech

Zlaté české ruce vyrobí cachon i z dřevotřísky. Uvnitř prý má i struny, věřím, že české. Zvuk má jistě osobitý, jen nevím, zda kvalitní. Cachon jsem jen viděl a vyfotil na festivalu Prázdniny v Telči. V kanceláři pořadatelů.

STR

Četl jsem STR a čekal pokračování EICHL. Ale měl jsem velké oči a velkou fantazii. Když jsem garáž obešel přečetl jsem STR A B A G. Byznys reklama.

můj fanda

Míra M. se tváří zarputile. Asi proto, že jeho žena Jana byla mým fandou už v Nočníčku č. 7.

reklama

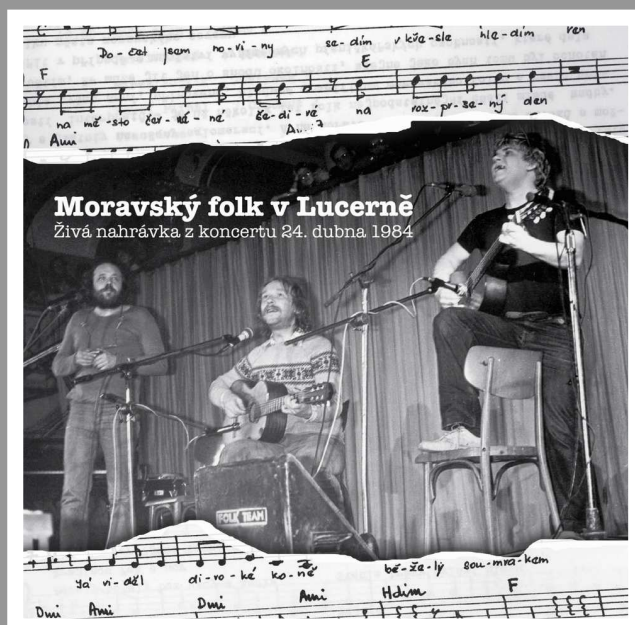
unikátní a pamětní CD
na
Richarda Kroczka staršího
jediné studiové nahrávky
Richarda Kroczka
s Truc Blues

vydáno jen 500 ks

Cena 300,- Kč + poštovné

Objednávky:

agenturasm@seznam.cz

„Moravský folk v Lucerně“
(24. dubna 1984)

Hrají:

Jaromír Nohavica, Karel Plíhal,
Pavel Dobeš, Pepa Streichl,
Jiří Vondrák, Mirek Fojtík,
Folk team, Entuziasté

vydal: Aladin Agency 2009

Cena 250,- Kč + poštovné

agenturasm@seznam.cz

Nočníček, nepravidelný noční plátek Pepy Streichla. Povoleno Schönthalskou dohodou čl. 7, o svobodě projevu
Pepa Streichl, streichl@seznam.cz, korektury Kuba Slamák, dopisovatel Petr Jirus, petrijirus@seznam.cz